

- Игнатъ Разбрахъ.
- Ш. Мара не дава дума да се каже.
- Игн. Тогазъ?
- Ш. Прѣди да сторя това, което мисля - искамъ да се направи послѣденъ опитъ. Ти си най добръ съ Паррмарха - Ще идешъ още сега при него! ще му разправишъ и ще го молишъ да подѣйствиува на Мара. Твоята дума минава. Слѣдъ това ще го извикамъ и азъ.
- Игнат. На Зануежъ ти, Царю, Още сега отивамъ.
- Ш. Тѣй, тѣй Игнате. Разправи му онова до чу тука въ свѣта, разправи му всичко.

Игнатъ излиза.

/ Дръзва звънчето/

Явява се Тихомиръ.

Ш. Щомъ се завърнатъ бързогонцигъ-веднага ще ме извикашъ. Да се взематъ всички мърки да се не срѣща княгиня Мара съ никого.

/ Тихомиръ - излиза/.

Ш.И сега! Какви изненади!... А ако не го хванатъ! и ако той успѣе да отиде срѣдъ войскитѣ!... О, не, не, Дано не стане това! /Хваща глава и се отпуща на стола си/

Д В Ъ С Т В И Е Т Р Е Т О .

Зала боядисана съ червено, по стенигъ висятъ разни ножове и шлемове. Призори.

Никодимъ самъ ходи съ бавни крачки изъ залата. уморенъ. Спира се, помисля и дръзва звънчето.

I

влиза слугата.

Игнатимъ. / На слугата/ Да дойде Тихомиръ.

/слугата излиза/

Ник. / Отива до прозореца, слѣдъ дълго греданне тръгва изъ залата/ съмва се!... Ще се успѣй!... До изгрѣвъ слънце има врѣме... /Отива къмъ вратата/ Какво се бави Тихомиръ! / Чува стъпки и се спира/

II.

Влиза Тихомиръ.

Ник. Разпорѣди да се усили стражата, защото скоро ще дойде негово величество тукъ да изслуша Драгомира лично.

Т. Слушамъ / Тръгва/.

Ник. Владиславъ готовъ ли е? - Царя ще иска и него да види.

Т. Изми се; облече се и чака.